

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡρώτων ποτὲ περίφημόν τινα δικηγόρον,
ὅστις ἐγένετο κόμης καὶ κατόπιν ὑπουργός,
διατὶ ἡ ἀμαξία αὐτοῦ δὲν ἔφερε τὰ οἰ-
κόσημά του· ἐπειδὴ, ἀπάντησεν οὗτος, ἡ
ἀμαξία μου εἶναι ἀρχαιοτέρα τῆς εὐγε-
νείας μου.

* *

Νέος τις λίαν ἀπλοῦς θέλων νὰ φω-
τογραφηθῇ καὶ φοβούμενος μὴ οἱ γονεῖς
τῆς νεανίδος, πρὸς ἣν ἐμελλε νὰ πέμψῃ
τὴν εἰκόνα του εὐρωσιν αὐτὴν εἰς χει-
ρας τῆς θυγατρὸς των, καὶ τῷ ἀπαγο-
ρεύσῃ τὴν εἰς τὴν οἰκίαν των εἰσόδον,
παρήγγειλε σοβαρῶς τῷ φωτογράφῳ νὰ
τὸν φωτογραφήσῃ τοιοῦτῳ τρόπῳ ὥστε νὰ
μὴ δύνανται ν' ἀναγνωρίσωσιν αὐτόν.

* *

Εὐπατρίδης τις Προβιγγιανὸς περαίνων
τὴν περιγραφὴν τῶν καταστροφῶν ἃς ὁ
λοιμὸς ἐπροξένησεν ἐν Μασσαλίᾳ, ἔλε-
γεν· «Ἦτο τέλος τοσοῦτον τρομερὰ ἡ
νόσος αὕτη, ὥστε οὐδὲ εἰς εὐγενῆς ἦτο
ἀσφαλὴς περὶ τῆς ζωῆς του.»

* *

Σοφὸς τις εἶπεν· «Ἐπεθύμουν πρὸς τι-
μωρίαν μοχθηροῦ, νὰ ἡδύνατο οὗτος νὰ
φέρῃ ἐπὶ τινὰς ὥρας τὴν καρδίαν ἀγα-
θοῦ ἀνθρώπου.»

* *

Ἡ ψυχραμία τοῦ στρατηγοῦ Κουστί-
νου ἐν τῇ μάχῃ ἦτο ἀξιοθαύμαστος. Εἰς
τῶν ὑπασπιστῶν αὐτοῦ τῷ ἀνεγίνωσκεν
ἐπίσημον ἐνθ' οἱ στρατιῶταί του ἐμάχον-
το. Σφαῖρά τις συρίζει καὶ διατρυπᾷ τὸ
ἐν τοῖς δακτύλοις τοῦ ὑπασπιστοῦ ἐγ-
γραφον. Ὁ ἀξιωματικὸς σταματᾷ καὶ πα-
ρατηρεῖ τὸν στρατηγόν. «Ἐξακολουθεῖ, τῷ
εἶπεν ὁ Κουστίνος, μίαν λέξιν τὸ πολὺ
ὅ' ἀφῆρσεν ἡ σφαῖρα.»

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ (*)

Ὡς τὸ σημεῖόν του ὁ κόσμος γυρίζει
Ἀφ' τὴν ὥρα ποὺ ἐφάνη τὸ φῶς,
Καὶ τρεγύρω του ὁ χάρος θερίζει
Καὶ ὁ χρόνος διαβαίνει φριχτός.

Κρηνόδακτυλῃ κόρη ἡ αὐτοῦ·λα
Τὴ γλυκεῖά μας τὴ νεώτερ ζητᾷ.
Ποῦ τῆς μοιάζει, νὰ ἰδῇ δροσεροῦ·λα
Τὰ χρυσὰ της ν' ἀπλώνῃ φτερά.

Καὶ ἡ δύο ξαρθόλαις παρθέναις
Ὅμοια ἔχουν ζωὴ καὶ εὐμορφία,
Μία χαρὰ καὶ μία τύχη ἡ κοῦμένας
Μαζὴ ἔχουν ἔτις τῆς γῆς τὴν ἐρμιά.

Τὴν ἡμέρα καὶ ἡ δύο ἀγαποῦνε,
Καὶ τρομάζουν τὴ μαύρη νυχτιά,
Πάντα πάντα τὸν ἥλιο καλοῦνε,
Μὲ λαχτάρα κρυφὴ ἔτις τὴν καρδιά.

Πιθυμοῦν νὰ τὸν βλέπουν ἐμπρὸς τους
Αἰωρίως νὰ φέγγῃ λαμπρός,
Καὶ πετᾷ ὁ γλυκὸς στοχασμὸς τους
Ὅπου εἶναι γλυκὸς σφραγός.

— Ἀχ! καὶ, στάσου, αὐτοῦ·λα χρυσὴ μου,
Καὶ μὴ δύσης ἔτις τὸν κόσμον ποτέ.
— Γλυκεῖά νεώτερ, μὴ φύγῃς, ζωὴ μου,
Θέλω πάντα νὰ μείνῃς μ' ἐσέ.

Μὰ ἰδοὺ ξάφρον κατὰμαυρὴ φθάνει
Ἡ νυχτιά ἐμπροστὰ ἔτις τὴν ἀγῆ,
Ξάφρον ὁ χάρος χτυπᾷ τὸ δρεπάνι
Ἀχ! . . ἡ αὐτοῦ·λα καὶ ἡ νεώτερ δὲν ζῇ.

Α. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

(*) Ὁ εἰλικρινὴς καὶ ἐκ νηπιότητος φίλος
μου κ. Ἀριστείδης Καψοκέφαλος, ὁ κεκτημέ-
νος ἅπαντα τὰ προσόντα τοῦ ἀληθοῦς ποιητοῦ,
εὐηρεσθήσῃ ἀπὸ τινος νὰ μοι ἐπιστείλῃ καὶ ἀ-
μφερῶς τὸ ἀνωτέρω καλλιτέχνημα, ἐν ᾧ τὸ
πρωτότυπον τῆς ἐμπνεύσεως, ἡ χάρις τῆς δια-
σκευῆς καὶ τὸ ἐμμελὲς τοῦ μέτρου, ἐναρμο-
νίως συγκιρνώμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ἄρτιον ἐ-
κείνο καὶ αὐτοτελές, ὅπερ ὀνομάζομεν τέχνην.
Δημοσιεύων δ' αὐτὸ νῦν, κατόπιν προηγουμέ-
νης τοῦ φίλου μου ἐξουσιοδοτήσεως, λυποῦμαι
ὅτι ἡ σύντομος αὕτη σημείωσις δὲν εἶναι κατ'
ῤῥώνις ἀνταξία τῆς δωρεθείσης μοι εἰκόνας.

Μ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ,